

SUZANNE
ENOCH

I VÉVODA
MÁ SVŮJ
DEN

BARONET

I vévoda má svůj den

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Suzanne Enoch

I vévoda má svůj den – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

I VÉVODA MÁ SVŮJ DEN

I VÉVODA
MÁ SVŮJ
DEN

SUZANNE
ENOCH

Copyright © 2023 by Suzanne Enoch.

Translation © Jana Pacnerová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-269-2464-7

ISBN e-knihy 978-80-269-2476-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2477-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2465-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Věnováno každému, kdo se dělí o svůj domov
s chlupatým, šupinatým, ploutevnatým nebo
opeřeným přítelem. A obzvlášť Tikimu, který
spal po mém boku a zahříval mi půlku těla
celou dobu, co jsem tuhle knihu psala.*

Hodný pejsek.

*A jako vždy patří můj dík Monique, Maře,
Mariusse, Kejaně a Saře – a celému skvělému
týmu z nakladatelství St. Martin's.*

Jste kouzelnice.

KAPITOLA JEDNA

Michael Bromley, vévoda z Woritonu, položil na půlenci tenký kroužek zinkového plíšku, pak vytáhl z misky slané vody na stole před sebou kruhový kousek papíru a položil ho na oba kovy. Navrch přišel další kousek zinku.

„Vaše Milosti?“ Huston zaklepal na dveře.

„Pracuji,“ odpověděl Michael a položil na hromádku další minci.

Mumlavý hovor za dveřmi ho vytrhl ze soustředění. Michael zakroužil rameny a vršil dál – půlpence, zinek, slaný papír. Sedm vrstev by mělo pro jeho dnešní účely stačit; potřeboval jen jiskru, a to nevyžadovalo vytahovat necky nebo větší zinkové pláty.

„Chápu, Vaše Milosti,“ ozval se znovu majordomův hlas, „ale je tu vaše teta. Lady Mary si přeje s vámi mluvit.“

„Na dveřích je cedule, Hustone.“ Michael na okamžik vzhlédl. „*Je* na dveřích cedule, ne?“

„Ano, Vaše Milosti.“

Ha. Pamatoval si to – nebo ji spíš zapomněl včera sundat. „A co na ní stojí?“

„Stojí tam ‚Nerušit‘, Vaše Milosti.“

„Děkuji, Hustone. Obědvat budu v jednu.“

Skrz zavřené dveře pracovní dál pronikal tlumený hovor. Teta věděla, že dopoledne bývá zpravidla zaprázdňeno, takže neměla komu co vyčítat, leda sobě, že se rozhodla navštívit ho po ránu. Michael nadzvedl hromádku natolik, aby mohl mezi dolní minci a dřevěný kotouč pod ní vložit konec měděného drátu.

Dveře se otevřely. „Zničíš si zrak, když pořád koukáš na takové malé věci,“ konstatovala teta Mary, vplula do místnosti a dveře za sebou nechala otevřené.

„Svět se skládá z malých věcí,“ odvětil, završil hromádku posledním kouskem zinku, dalším měděným drátem a horním dřevěným kotoučem. „Ještě menších, než si většina lidí uvědomuje.“

„To zní působivě, Michaeli, ale vypadá to, jako bys tam jen tak seděl a počítal peníze.“

„Tohle,“ napřímil se, aby pohlédl na tetu a všiml si, že na šálek čaje se synovcem je oblečená dost přepychově, „je Voltův sloup. Baterie, jestli chceš použít definici Benjamina Franklina.“

„A co tedy Voltův sloup umí?“

„Vyrábí elektřinu.“

„Hmm. Mnohem praktičtější než připevnit klíč k dráku a pouštět ho v bouřce, soudím. Blázniví Američani.“ Stáhla si jednu rukavičku a pleskla jí do druhé dlaně. „Vrátím se do Londýna nejdřív až v půlce června. Hustonovi jsem předala pokyny ohledně Lancelota, jelikož si nemyslím, že bys poslouchal cokoli, co říkám, ale proboha, vezmi ho aspoň jednou za čas na procházku.“

„Nebudu brát svého majordoma na procházku,“ zamračil se Michael. „Umí se sakra dobře procházet sám. A pozor na tu baňku. Naplnit ji vodíkem mi trvalo hodinu.“

„Pro spásu nebes, Michaeli. Ne tvého majordoma. Lancelota. Mého pudla.“

Protože zřejmě neposlouchala, Michael vstal, aby přesunul baňku, postavenou dnem vzhůru na podšálku naplněném vodou, na druhý konec velkého pracovního stolu. Vodík sice nebylo těžké nashromáždit, ale rozhodně to nebyl rychlý proces. „Co je s Lancelotem?“

„Ber ho na procházku. Každý den, pokud možno.“

„Ber si ho na procházku ty. Je to tvůj pes.“

„Já tu nebudu. Neposlouchal jsi nic, co ti povídám už celý měsíc?“ Vzdychla, přitáhla si ke stolu stoličku a usedla naproti němu, přičemž se jí stále dařilo působit při každém pohybu jako dáma. „Jedu navštívit Violet, lady Penderghastovou. Nemohu vzít Lancelota s sebou, protože její manžel Gerald je alergický na psy.“

„Byl jsem zaneprázdněný, teto,“ prohlásil. „Nejsem senilní. Odjíždíš do Cornwallu a necháváš Lancelota v mé péči. Ale už dnes? Myslel jsem, že odjíždíš až v polovině května.“

„Rozmyslela jsem si to. Právo každé ženy.“

Michael se na ni krátce zazubil. „To vskutku. Pozdravuj ode mě tedy lorda a lady Penderghastovy.“ Naklonil se přes stůl a políbil ji na bledé líčko. „A ano, já nebo někdo jiný každý den vyvenčí Lancelota. A postarám se, aby mu paní Fellowsová pekla ovesné sušenky a každý den uvařila k snídani vajíčko.“

Teta Mary ho objala, až málem převrhla stůl. „Ty *opravdu* posloucháš, Michaeli.“

„Občas.“ Natáhl krk, aby přes ni viděl, a posunul Voltův sloup do bezpečnější pozice. „A teď, prosím, odejdi. *Opravdu* pracuji.“

Mary Harrisová mlaskla jazykem a pustila ho. „Ráda bych, abys to formuloval jinak. ‚Práce‘ je *très gauche*,

obzvlášť pro gentlemana. Vzpomínáš si, že jsi vévoda, že ano? Připouštím, že ve tvém postavení jsou výstřední nápady únosné a možná i očekávané, ale chybí jen velmi málo, aby si lidé přestali myslet, že vévoda z Woritonu je jedinečný, a usoudili, že jsi úplný blázen a zasloužíš si přijít o všechnen majetek i titul. Vláda je hrabivá, jak víš.“

„Jsem si toho vědom.“ Michael sáhl za sebe pro misku s miniaturním množstvím černého prášku a vložil do ní jeden z měděných drátků. „Ať si říkají, co chtějí. Platím si velmi mnoho právníků.“ Trochu se zaklonil a dotkl se prachu druhým měděným drátkem.

Explodoval v hlasitém bafnutí plamene a černého kouře. Teta Mary zavřískla a uskočila dozadu, ruce jí vylétly k hrudi. „Michaeli! Málem jsi mě vyděsil k smrti!“

„Omlouvám se. Bylo to jen trošičku střelného prachu, jednoduchý trik.“ Vzdychl. „Mnohem snazší než měřit teplotu plynného vodíku, což mám dělat dnes dopoledne.“

„Kolikpak chemikálií a... věcí, které tu skladuješ, je výbušných?“

„Většina, když se zkombinují ve správném poměru.“

„Jsi neopa...“

„Nejsem neopatrný,“ přerušil ji. „Dávám na dveře ceduli a můj personál ví, že nemá vstupovat do místnosti, pokud nejsem přítomen. Ani nikdy nenechávám otevřené dveře, když mám na stole přístroje, jako jsi to udělala ty. Nejsem nějaký kluk, co si hraje s ohněm, teto Mary. Jestli se mi podaří přizpůsobit Argandův hořák tak, aby spaloval vodík, a jestli při hoření dosáhne dostatečné teploty, tak...“

Michael se nadechl a nedořekl větu. Tenhle rozhovor nevedli poprvé, ale ona stejně jako mnoho jí podob-

ných prostě nedokázala uvěřit, že vědecká práce aristokrata je něco víc než fušování. Koníček. Zdůrazňování, že publikoval články ve vážených vědeckých časopisech, že přednášel před Městskou filozofickou společností, že ho dokonce i ty nejgeniálnější vědecké mozky v Anglii zvolily za člena Královské společnosti – to brala jenom tak, že mu řádní vědci chtěli udělat radost.

„Nebudu tě nudit podrobnostmi,“ upravil to, co původně zamýšlel říct, „ale bude to významné. A užitečné.“

„Jak je libo,“ vzdychla. „Ale někdy si říkám, že si toho členství v Královské společnosti ceníš víc než věvodského titulu.“

„Nesmysl. Jedno mi poskytuje prostředky a možnosti věnovat se druhému.“ Tentokrát nepoužil slovo „práce“, ale vzhledem k tomu, jak teta místo odpovědi rozšířila chřípí, stejně je v duchu uslyšela. Ano, dopalovalo ji to, jak se rozhodl trávit svůj nadbytek volného času, ale hořák s větší výhřevností a ovladatelným plamenem by byl značně k užitku nejen jemu, ale i velkému množství jeho kolegů.

„No, dělej si, co chceš, Michaeli. Jen prosím neotrav nebo nezapal mého miláčka Lancelota. A nezapomínej jíst – a sundávat si tu bláznivou koženou zástěru, než vyjdeš na veřejnost. Vypadáš jako řemeslník.“

Michael shlédl na světle hnědou koženou zástěru, plnou praktických kapes a dosti účinnou při ochraně jeho běžného oblečení od pocákání kyselinou nebo vším, s čím zrovna pracoval. „Jak si přeješ,“ pokynul jí ke dveřím a vyslal k ní další úsměv, aby věděla, že se nezlobí, „kvůli tobě se budu snažit nevypadat na veřejnosti ošuměle.“

„Děkuji ti. Uvidíme se za šest týdnů. Když mezitím nevypálíš Bromley House. Mám ho docela ráda. I tebe.“

„Ano, má milá. Nápodobně.“

Zbytek dopoledne strávil Michael manipulováním s hadičkami a ventily; bezprostředním problémem při práci s hořlavým plynem lehčím než vzduch bylo přesvědčit ho, aby se přemístil z jedné nádoby do druhé kontrolovaným způsobem, který nevytvoří pěkně velkou ohnivou kouli a sežehlé obočí.

Když se ozvalo tiché zaklepaní na dveře, vstal od pracovního stolu, přistoupil k nim a otevřel. „Ano?“

Huston zamžikal a o půl kroku ucouvl. „Vaše Milosti. Je jedna hodina.“

„Vlastním kapesní hodinky a několikery hodiny, Hustone. Po pravdě, jedny jsou přímo v této místnosti.“

„Řekl jste, že budete obědvat v jednu, Vaše Milosti,“ opáčil majordomus trpělivým tónem, který už Michael dobře znal.

„Aha. To jsem řekl.“

„Přejete si přinést oběd sem, nebo do malé jídelny?“ Sluha se podíval přes Michaela na chaotickou směsici laboratorního náčiní, zabírající celý pracovní stůl.

„Malá jídelna bude stačit. Budu tam za chvíli.“

Majordom kývl a poodstoupil. „Jak je libo, Vaše Milosti.“

Michael znovu zavřel dveře, vrátil se ke stolu, sfoukl plamen Argandova hořáku, přemístil dvojici hořlavých zkumavek dál od sebe a zavřel okno, aby náhodný závan větru nic nepřevrhl. Poté se zastavil, aby si přečetl nápis, který měl připevněný na vnitřní straně dveří. Žádný plamen, žádné otevřené kyseliny, žádná otevřená okna a žádné aktivně probíhající rozklady hořlavín. Poklepal prstem na seznam, znovu otevřel dveře, vyšel na chodbu a zavřel za sebou.

Stůl byl prostřený pro dva. Když si sedal, svraštil čelo. „Kdo má přijít? Nevybavuji si...“

Lancelot elegantním skokem zaujal své místo na židli na druhém konci stolu. Byl chudáček ostříhaný a vyfintěný do posledního chloupku a ze všeho nejvíc se podobal soustavě černých klubíček příze. Jedna koule černé srsti na konci ocásku, po jedné na obou bocích a čtyři dole na tlapkách, s hladce oholenou zadní polovinou těla a horní částí nohou.

Hlavu však Michael ani neuměl popsat. Jakýsi převislý chochol na temeni postupně houstl, jak přerůstal hrud' a vršky předních končetin a sahal zvířeti do poloviny trupu; výsledek působil jako kombinace lví hřívý a dámské pelerínky s kapucí. Jen uši byly rovné, dlouhé tlusté plácačky svěšené po obou stranách hlavy.

„Dobrotivý bože,“ zamumlal Michael. „Co ti to, k čertu, zase udělala?“

„Lady Mary pravila, že je ostříhaný podle nejnovější módy,“ sděloval Huston. „Nechala hřeben a pokyny, jak udržovat... hladký objem koruny.“

„To není koruna. To je škuner. Možná galéra.“

Majordom si odkašlal. „Velmi elegantní škuner, Vaše Milosti.“

„Chudák. Přinesl bych si do pracovny nůžky, ale mám za to, že tobě, Lancelote, nepomůže ani chirurg tak šikovný jako doktor Frankenstein.“

Pes na něj štěkl. Lokajové podávali oběd a Michael a velký pudl jedli za doprovodu dosti jednostranné debaty o výhodách a nevýhodách kyslíku a dusíku coby paliv. *Hm*. Každý, kdo by ho poslouchal, by si myslel, že už se dostal za hranici přijatelné výstřednosti, ale Lancelot ho aspoň nepřerušoval nahodilými historkami o nezadaných slečnách nebo o tom, kdo koho urazil na posledním soirée.

Když odložil příbor, znovu k němu přistoupil majordom. „Vaše Milosti, Bradley a já se už od jeho pří-

chodu pokoušíme vylákat Lancelota do zahrady na... zdravotní procházku, ale to zvíře odmítá vyjít ven. Myslíte...“

Michael vzdychl. „Řekla ti, abys mě vzal na procházku, vid’?“ zeptal se pudla, který seskočil ze židle, přitápnul k němu a stoupl si do pozoru. „Jak je libo. Smíš mě vzít na procházku. Ale kdyby se někdo ptal, tak se neznáme.“

Lancelot zaštěkal a zavrtěl bambulí na ocásku.

Michael si vzal z pracovny studii o rekombinaci prvků, vydal se k domovním dveřím a počkal, až Huston připevní pudlovi kolem krku vodítko. „Děkuji. Brzy se vrátíme.“

„Vaše Milosti? Vaše zástěra.“

Michael se po sobě podíval a vzdychl. „Aha. Dal jsem slovo, že?“ Stáhl si zástěru a předal ji majordomovi. „Prosím, tentokrát se ji nepokoušejte vyprat. V několika kapsách mám poznámky.“

Huston přikývl. „Tuhle chybu už nejspíš neuděláme, Vaše Milosti.“

„Nebud’te krutá, Bitsy! Vystupte a projděte se s námi!“

Elizabeth Dockeringová se zaculila. „Pardon, nějak neslyším,“ vtipkovala, přikládajíc si k uchu dlaň.

Další z mladých pánů, obklopujících její bryčku, se chytil nízkých dveří kočáru a stoupl si na špičky. „Vystupte a přidejte se k lůze, než všichni zhyneme steskem, ó bohyň.“

„Jednoduše chci znát její názor na tu novou modistku,“ poznamenala Anne Caufieldová z davu, poklepávajíc Petera Cordraye po rameni slunečníkem. „Přestaňte se snažit mou přítelkyni zadusit.“

Elizabeth se se smíchem předklonila. „Tady můžete

klidně zastavit, Williame,“ řekla kočímu. „V bryčce se stejně daleko nedostaneme.“

„Ano, slečno Bitsy.“ Vozka zastavil kočár, což byla stěží rozeznatelná změna oproti pomalé chůzi, jíž byli nuceni se pohybovat už od vstupu do Hyde Parku.

Elizabeth vstala a chopila se natažených prstů nejbližšího pána – jímž byl samozřejmě lord Peter Cordray. „Děkuji, lorde Petere,“ zaševelila s úsměvem a šklubla vodítkem, ovinutým kolem levé ruky.

„Už jsem vás prosil, abyste mi říkala jednoduše jen Petere, Bitsy. Musíte...“

Peterova žádost byla násilím přerušena, když vedle ní na zem seskočil velký černý pudl a vrazil mladšímu bratrovi markýze z Plasseru čenich do rozkroku. Pes si odfrkl a lord Peter vyjekl a uskočil.

„Ne, Galahade,“ nařizovala Elizabeth se smíchem, o němž doufala, že zní omluvně, a přitahovala si pudla zpátky k sobě. „Ošklivý kluku.“ Volnou rukou stiskla Peteru Cordrayovi prsty. Ničemu by neprospělo, kdyby její hlavní nápadník celé odpoledne trucoval. „Velice se omlouvám. Však víte, že nikdy neposlechne.“

„Netřeba ho plísnit, Bitsy.“ Lord Peter si popotáhl kalhoty a obdařil ji úsměvem, který nedosahoval až do očí. „Ačkoli mě překvapuje, že jste s sebou Galahada vůbec vzala. Je poněkud... nepředvídatelný, a jak vidíte, v parku je dnes docela živo. Mohla byste ho poslat bryčkou domů.“

„Je to hovádko,“ souhlasila Elizabeth a načechrala pudlovi účes, „ale taky je můj ochránce a rytíř. A William by nikdy nedokázal řídit kočár a přitom zvládat Galahada. Jeďte, Williame.“

„Galahad je velice výkonný ochránce,“ culila se Anne Caufieldová. „Náš otec mluví o tom, že z úplně stejného důvodu opatří nějakého velkého psa mé sestře Alici.“

„Proboha,“ zvolal Tom Hillstead, „tímhle tempem budeme všichni do konce sezony pokousaní od psů.“

„A postřílení od otců dam, jestli se přes ty psy dostaneme,“ dodal Tomův bratr Geoffrey.

„Všichni víte, že běh věrné lásky nikdy nespěl hladce¹,“ namítla Elizabeth se smíchem.

„Tak teď jsi citovala velikého barda,“ poznamenala další přítelkyně, Florence Pickeryová, ačkoli Elizabeth postřehla, že dcera barona drží prstíky co nejdál od Galahada. „Víš, co to znamená, Bitsy – musíš nám přednést monolog.“

„Ano! Kdopak to bude, Bitsy? Lady Macbeth?“

„Kleopatra, samozřejmě!“

Elizabeth si odkašlala. Samozřejmě měla po ruce monolog, který postačí. Jako každý z nich, klidně by se vsadila. „Co jest to jméno? To, co růží zvem, pod jiným jménem sladce vonělo by zrovna tak. A tak Romeem nezván...“²

Tom zasténal. „*Romeo a Julie* ne, Bitsy. Proboha.“

Zaculila se. „A tak Romeem nezván, Romeo podržel by veškerou tu vzácnou dokonalost, kterou má bez toho jména.“³

„Přece si nemyslíte, že by si vybrala lady Macbeth,“ prohlásila Anne. „To je náramná intrikánka.“

„Své jméno zapři, otce zřekni se, neb, nechceš-li, mně lásku přisahej!“⁴

„Bravo!“ zajásal lord Peter a ostatní se smíchem aplaudovali. „Dokonalé, i přes to neotesané přerušování.“

Elizabeth udělala se smíchem pukrle. „To všechno

¹ William Shakespeare: Sen noci svatojánské. Překlad J. V. Sládek

² William Shakespeare: *Romeo a Julie*. Překlad J. V. Sládek

³ William Shakespeare: *Romeo a Julie*. Překlad J. V. Sládek

⁴ William Shakespeare: *Romeo a Julie*. Překlad J. V. Sládek

patří k výzvě, jak si vybavuji. Ted' se budu muset naučit nazpaměť něco jiného, pro případ, že bych zase omylem citovala barda.“

„Já vždycky říkám, čím větší výzva, tím lepší odměna,“ dodal Peter a nabídl jí rámě. „Ačkoli to asi Shakespeare nebude. Půjdem?“

Galahad zavrčel a Elizabeth opět škusbla vodítkem, aby pudla rozptýlila od fixace na lorda Petera Cordraye. Ano, její přítelkyně a nápadníci Galahada snášeli, a dokonce i předstírali, že ho mají rádi, ale s pudlem bývaly někdy plné ruce práce i v jeho nejlepších dnech. Přesto mu bylo jedno, jestli chrápe nebo jestli si vezme stejné vycházkové šaty dva úterky po sobě – ne že by něco takového udělala. Každopádně ne v Londýně a ne během společenské sezony. Poskytoval jí záminku, aby mohla pár minut přemýšlet a udržovat si odstup, když potřebovala, a pokaždé jí uměl zlepšit špatnou náladu. A vždycky, vždycky si ji hlídal.

„Viděla jste nového pejska lady Prudence Fultonové?“ zeptal se lord Peter a ohlédl se, když ho Elizabetina droboučká komorná Peggy málem praštila slunečníkem, jež se pokoušela nad oběma držet. „Rozkošný drobeček, kterého nosí v košíku na ruce. Říká mu Cvrček.“

„Se stíněním si nedělejte starosti, Peggy; stromy postačí,“ řekla Elizabeth. „Slibuji, že se nespálím.“

„Já... Ano, slečno.“ Komorná sklapla slunečník a zůstala pozadu, aby se vmísila mezi ostatní společníce, kráčející v těsném závěsu.

Elizabeth pohlédla na světlovlasého muže po svém boku. „Navrhujete tedy, abych vyměnila Galahada za nějakého menšího psa, mylord?“

„Jen předávám jedné milovnici psů informace o jině,“ opáčil nenuceně. „Víte přece, že vás zbožňuji, což znamená, že zbožňuji i Galahada.“

Pudl po jejím druhém boku zavrčel a Elizabeth znovu škusbla vodítkem. „No, to nám oběma velice lichotí, mylorde, ačkoli byste měl být rád, že Galahad neumí tak dobře anglicky, aby pochopil, že jste ho navrhl někým nahradit.“

„Sám už jsem se začal obávat téhož,“ poznamenal. „Známe se víc než rok a navzdory mým prosbám jste mě ještě pořád nezačala oslovovat familiárně.“

„Jen zřídka oslovuji nějakého pána výlučně křestním jménem, lorde Petere.“

Zastavil ji a otočil se čelem k ní. „Bitsy, já nežertuji. Musíte mi dát aspoň malou naději, že ke mně cítíte aspoň zlomek té vášně, co já k vám.“ Markýzův bratr zvedl ruku k jejímu obličejí, jako by jí chtěl položit dlaň na tvář. „Prosím, řekněte, že mi budete říkat Petere, a já umřu štěs...“

Ach, to už bylo moc, obzvlášť před všemi přítelkyněmi. Elizabeth o krok ucouvla. Galahad zjevně vycítil její náhlý neklid, vyškubl se jí, vzepjal se do vzduchu a sklapl čelisti na nataženém rukávu Petera Cordraye, přičemž jen taktak minul paži.

„Galahade!“

Pudl se zakňučením odpelášil; za ním vlálo kožené vodítko a z tlamy mu visel pěkný kus kvalitní látky i s manžetovým knoflíčkem.

„Ten zatracený...“

„Galahade! Ach, vy jste ho vyděsil!“

Elizabeth si podkasala sukně a rozběhla se za pudlem. *Propána*. Tohle nebylo poprvé, co kousl někoho z jejích nápadníků, ale kousání bratrů markýzů mu nemůže projít. Ani když se ji pokoušel chránit. Lord Peter Cordray se samozřejmě vůbec neměl pokoušet o takovou familiárnost, ale o tom teď už nikdo mluvit nebude. Všichni si budou broudit jazyky o to,

jak Bitsy Dockeringová dovolila svému zlému, uslintanému, ničemnému psovi, aby málem někoho pokoušal. No, byla si celkem jistá, že kdyby měl Galahad v úmyslu prolít krev, udělal by to.

Když se nad tím zamyslela, pudl vlastně jen varoval všechny přítomné pány, aby si na ni nedovolovali, a kdyby to i jen jednoho přimělo zaváhat, než se nad ní začne tyčit s milostnými básněmi nebo žádostmi o procházku či tanec, pak by nazvala Galahada hrdinou. Samozřejmě ne nahlas, protože pravidlo dne celkem logicky velelo, že muž si má hledat vhodnou nevěstu a nevěsta má přijmout žádost o ruku vhodného pána. Pes, překážející na sňatkovém trhu, nejspíš nebude trpěn dlouho.

„Slečno Bitsy!“ volala Peggy za jejími zády. „Prosím, vraťte se!“

„Hned jak chytím Galahada!“ Přinést zpátky manžetový knoflíček Petera Cordraye by také pomohlo zhojit jeho pohmoždění... bůhvíco, co nutí muže lovit, i když nemají valnou naději na úspěch.

Zahlédla pudla, jak s hlavou vztyčenou a modrým rukávem visícím mu z tlamy kluše těsně u bližšího břehu Serpentine. Chválabohu, neutekl daleko. Zpomalila do důstojnější chůze, přešla jezdeckou stezku a pak pěšinu podél vody. Úleva jí však uvízla v hrdle, když se Galahad znovu rozběhl – tentokrát rovnou k černému pudlovi skoro stejných rozměrů. Jeho majitel stál u rybníku, vodítko volně v ruce a pozornost zjevně upřenou spíš na hrst papírů než na hrozící katastrofu.

„Galahade!“ zaječela znovu, nedbajíc na to, jak polekala okolní dav. „Ne!“

Dva psi se do sebe pustili ve změti štěkání, černé kučeravé srsti a létajících slin, šplouchli do jezera... a s sebou stáhli muže, dosud připoutaného k druhé-

mu pudlovi. *Ach, dobrotivé nebe.* Udržel se na nohou, jednou rukou třimal papíry a druhou si přidržoval nízký modrý cylindr – což nebyl snadný úkol s vodítkem omotaným kolem paže.

„Pusťte to vodítko!“ zařvala na něj dřív, než se mohl utopit nebo něco podobně děsivého.

Otočil se a probodl ji pohledem. Na vteřinu, navzdory jeho výrazu, ji dokonalá... symetrie jeho obličeje, tmavě hnědé oči pod dlouhými řasami a klenutá obočí, dokonce i sevřená, dopálená ústa – to všechno ji zasáhlo jako úder do hrudníku.

„Adonis,“ vydechla.

„Cože?“ zeptal se. V tom okamžiku mu oba psi podrazili nohy, takže spadl na zadek. Papíry, klobouk a vodítko se rozlétly a muž šplouchl do vody až po krk. „Zatraceně!“ zaklel, když znovu vstával a lovil papíry z vody, místo aby se brodil na souš, jak by to udělal každý příčetný člověk.

Ted' se zřejmě jeden z pudlů pokoušel obskočit druhého, a i když jí mokrá srst a zápolení bránily poznat, který je Galahad, rozhodně to dokázala uhádnout. „Galahade! Nech pejska!“

Muž zvedl mokrý klobouk a narazil si ho na hlavu. Jednou rukou třimal změť papírů, druhou natáhl a popadl horního psa za obojek. „Táhni, bestie,“ vrčel a vlekl oba pudly na břeh.

Když už byl venku z vody a nezamotaný do pudlů, Elizabeth viděla, že je dobře, byť jednoduše oblečený. Ale protože ho neznala – a znala prakticky každého, kdo v Mayfairu něco znamenal – neuměla si představit, kdo by to mohl být. Snad nějaký právník nebo úředník, ačkoli ani jeden z nich by se nejspíš nevyskytoval v Hyde Parku během odpoledních vycházkových hodin. I v promáčeném nákrčníku a mokrém kabátě

vypadal spíš dopáleně než rozpačitě, a pořád byl absurdně pohledný a pohled na ni upíral zpřima i poté, co s oběma psy dočvachtal na pěšinu před ní.

Galahad štkl, stočil se do strany, až málem unikl z mužova sevření, a znovu popadl utržený, promáčený rukáv. No, aspoň že lord Peter nepřišel o manžetový knoflíček. Elizabeth natáhla jednu ruku v rukavičce a muž jí vrazil konec vodítka do dlaně.

„Děkuji,“ zaševelila s co nejkouzelnějším úsměvem.

„Vaše zvíře se potřebuje naučit trochu kázně,“ odsekl. Voda mu kapala z okraje mokrého klobouku.

Elizabeth zamžikala. Lidé – muži – ji nikdy nekárali. „Kdybyste věnoval víc pozornosti svému zvířeti než... milostným dopisům, mohl jste ho vidět a zabránit téhle šlamastyce,“ odsekla.

Zvedl jedno klenuté obočí. „Milostným dopisům?“ opakoval, nedbaje na pošklebky okolního davu. „Abyste věděla, jde o vědecké pojednání o stavbě základních prvků.“

„No, abyste věděl, mně je jedno, co to je, a vypadáte směšně.“

Hnědé oči se zúžily. „Já mám pro své vzezření aspoň nějaké vysvětlení. Kdybyste nepohybovala rty, myslel bych, že jste krejčovská panna. A mluvíte jako rozmazlené dítě, co se snaží vyhnout odpovědnosti za něco, co zjevně zavinilo.“

„Krejčovská... Ach!“ Muži ji zpravidla ani neuráželi. Příliš mnoho z nich se s ní chtělo oženit. Ale teď, i když jeho urážka se dala vyložit různě, byla očividně právě nazvána hezkou a dutohlavou. A rozmazlenou, byť to nepotřebovalo další výklad. Prostě to řekl. „Jste neomalený!“

„Bitsy.“ Peter Cordray k ní doklusal, jednu ruku obnaženou až k lokti.

Jestli to měla být záchrana, měl dorazit mnohem rychleji, usoudila, ačkoli to od ní bylo dost nespravedlivé. Přinejmenším ji neurážel. „Mylorde.“

„Nemusíte se poprat, ani jeden. Woriton chce určitě ze všeho nejvíc jít domů a převléct se do suchého a vy se musíte připravovat na Sommersetův ples.“

Woriton. „Vy jste vévoda z Woritonu?“ otočila se, aby probodla vysokého muže pohledem. „No. Pověst rozhodně nelže, Vaše Milosti.“

„A vy jste?“

Peter si odkašlal. „Ehm. Dovolte. Woritone, slečna Elizabeth Dockeringová. Bitsy, Michael Bromley, vévoda z Woritonu.“

Vévoda ji ještě chvíli pozoroval, pak škulbl vodítkem svého pudla. „Jdeme, Lancelote. Bláznivých ženských mám pro dnešek dost.“

Odkráčeli, i když pudl otálel, ale když na něj pán přísně promluvil, zařadil se vedle něj. Elizabeth se chvíli dívala za nimi a odolávala tahu vodítka, jímž Galahad škubal, jak se snažil znovu vyrazit za nimi. „Kdepak, to ne. Už jsi dneska nadělal dost problémů, Galahade,“ zabručela a obrátila se k Peteru Cordrayovi. „*Tohle* byl Woriton? Slyšela jsem, že je starý a chodí o holi a nosí naslouchátko.“ Ani jednu z těch věcí u sebe zřejmě neměl a jeho věk by neodhadovala na víc než na třicet, nanejvýš. Jeho způsoby a bláznovství, to však byla jiná. „Odkud ho znáte?“

Lord Peter se zamračil, popotáhl roztřepený konec rukávu druhou rukou a ohlédl se za vévodou. „Chodil do školy s mým bratrem. Nedělejte si s ním starosti; patří do blázince.“

No, to rozhodně patřil. Jestli jí zpočátku připadal hezký, tak jen proto, že stál dost daleko od ní. Ano, určitě to bylo tím. „Tak jak to, že ho pouštějí na veřejnost?“

Podmračený výraz se proměnil v grimasu. „Je to chytrý blázen. A velice bohatý. Každopádně mi připadá zábavnější, jak k sobě pasují jména vašich psů – a že Galahad dal Lancelotovi na frak.“

„Galahad dal na frak taky *tobě*,“ ukázal Tom Hillstead na Peterův utržený rukáv, když se zbytek skupiny přátel přeskupil k jezeru.

„Ano, to mu ale odpustím, protože shodil toho suchara Woritona do Serpentine.“ Markýzův bratr se zadíval na Galahada. „Byl bych ale vděčný za vrácení toho manžetového knoflíčku. Byl to dárek.“

Aha, ano, tohle. Elizabeth napřímila ramena. „Pust', Galahade,“ nařídila svým nejsebevědomějším hlasem a nastavila ruku. Pudl, jemuž z mokré srsti dosud stékaly potoky vody, k ní vzhlédl, stáhl ocas a upustil jí rukáv do dlaně. *Inu.* To nefungovalo skoro nikdy. Pokud nemohla výměnou nabídnout kousek hovězího.

Snažila se nevypadat překvapeně, když se napřímila a předala Peterovi cár látky s připnutým drahokamem. „Tumáte, mylorde. Prosím, pošlete mi účet za opravu nebo ušití nového kabátu; otec vám to určitě nahradí.“

Přikývl. „Vážím si takového gesta, ale je zbytečné, Bitsy. Vaše společnost je dostatečnou náhradou.“

„Pěkná práce, Petere,“ ozval se Geoffrey Hillstead. „To ti možná zaručí dokonce i tanec s naším klenotem dnes večer na Sommersetově plesu.“

I když Elizabeth nerada slibovala tance předem, Peter si rozhodně zasloužil trochu ohledů. „Zaručí vám to valčík, lorde Petere,“ rozhodla s úsměvem.

„Járku, Bitsy,“ protestoval Tom. „A co tedy tanec pro mě?“

„A pro mě?“ přidal se jeho bratr.

Zvedla ruku. „Kdepak, pro vás nic,“ nepřestávala se usmívat, aby pochopili, že žertuje. Převážně. Přehna-

ně dychtiví pánové, usilující o výhody, nebyli podle jejích zkušeností nic nového. „Lordu Peterovi dlužím omluvu. Pokud jde o vás ostatní, počkám si, až uvidím, kdo se u Sommersetových ukáže, a pak rozhodnu, s kým se chci zatočit po sále.“

„A co jestli se tam ukáže Woriton?“ chichotala se Anne Caufieldová, zakrývajíc si ústa rukou v rukavičce.

„Vzhledem k tomu, že chodím do společnosti už dvě sezony a dneska jsem vévodu z Woritonu viděla poprvé, nevsadila bych ani penci na to, že se přidá k tanci. Pokud byl vůbec pozvaný. Soirée není zrovna vhodné místo pro šilence.“ Elizabeth vzala od komorné slunečník, otevřela ho a znovu ocenila, jak šikovný je to nástroj, je-li účelem zabránit, aby ji přehnaně dychtiví pánové brali pod paží. „Pokud ano, rozhodně s ním vůbec nebudu tančit.“ Ušklíbla se. „Ale mohla bych mu dupnout na nohu.“

Přátelé se rozesmáli, což čekala. Ano, to je celá ona, ta vtipná s hordou obdivovatelů a nápadníků a nohsledů, a jedním grobiánem, kterého sotva znala, ale evidentně ji považoval jen za rozmazleného, popleteného prostáčka s prázdnou hlavou.

KAPITOLA DVĚ

Huston otevřel vstupní dveře Bromley House. „Vítejte zpět, Vaše Mi... Dobrotivé nebe! Co se stalo?“

Michael mu předal konec Lancelotova vodítka a protáhl se kolem něj do domu. „Serpentine, a měl jsem nějakou rozmíšku,“ zabručel, odkládaje promáčenou změt' papírů na stůl v hale, než sundal klobouk. Pak ze sebe shodil na podlahu kabát, za nímž následovaly nákrčník a vesta. „A Lancelot se seznámil s jiným rozkošným černým pudlem, který se ho pokusil znásilnit. Dejte tomu chudákovi sušenku, ano?“

„Mám zavolat Jarretta, Vaše Milosti?“ Majordom opatrně dvěma prsty sbíral mokré kusy oděvu.

Michael si vytahoval košili z kalhot a kývl. „Buďte tak laskav. A ať se Bradley pokusí usušit Lancelota, než se utopí ve vlastním účesu.“

„Hned to zařídím.“

Michael sebral papíry a zastavil se v pracovně, než zamířil do patra; popsané listy budou úplně ztracené, ale na několika měl napsané poznámky. Nezbyvalo než je dát uschnout a pak práci opsat, jak nejlíp to půjde. „Milostné dopisy,“ bručel, když odděloval jed-

notlivé stránky a kladl je na svůj pracovní stůl. „Jako bych si mohl psát kritické poznámky na milostný dopis a pak ho vyndat všem na očí.“

HLoupá, hezká holka. A *Bitsy*? Co je to za přezdívkou pro sebedbalou ženu? Snad kdyby se obtěžovala omluvit za nevycválanost svého psa, nebyl by k ní tak... ostrý, ale jeho poznámky jsou zničené, krucinál.

Cože mu to řekla? Ach ano. Neomalený. A směšný. Býval v jednání přímý, to věděl, takže to „neomalený“ možná nebylo daleko od pravdy. To druhé trochu zabolelo. Teta Mary ho už žádala, aby věnoval větší péči svému oblékání, a dnes odpoledne měl na sobě všechno, co se patřilo. Představoval si však, že každý, kdo byl odvezen do jezera, bude vypadat směšně, když se z něj vynoří. Za to nemohl. Dobře vychovaná žena by na to nepoukazovala.

„Vaše Milosti?“ Komorník strčil hlavu do dveří. „Huston říkal, že... I propána.“

Michael rozložil poslední list papíru a otočil se. „Toho čvachtání si nevšímejte, Jarrette. Holínky mám ještě pořád plné vody a usoudil jsem, že ve dvou bychom je mohli zout s menším nepořádkem, než bych dokázal sám.“ Pootevřel okno pracovny dost na to, aby dovnitř mohl vzduch, ale ne průvan, pak opustil místnost a zamířil nahoru do hlavní ložnice, čvachtaje při každém kroku.

„Lancelot vám utekl, Vaše Milosti?“ Jarrett poklekl, aby mu stáhl jednu a pak druhou holínku, zatímco si Michael svlékal promáčenou košili. Voda kapala na podlahu a vsakovala se do příkrývky, kterou položil na židli pod sebe. „Měl jsem ho za náramně způsobného.“

Nejabsurdnější na tom všem nebyl jeho zevnějšek, nýbrž to, že ztratil dobrou hodinu času, kterou mohl

věnovat práci. „Neutekl. Přepadl ho jiný pudl. Oba se rozhodli vyřešit spor v Serpentine.“

Komorník se vztyčil, sebral holínky a odnesl je k otevřenému oknu, kde z nich vylil vodu ven. „Budu je muset dát ke krbu a doufat, že se horkem nescvrknou. Vždycky jsem říkal, že by lidi neměli mít domácí mazlíčky, pokud se jim nemohou jaksepatří věnovat.“

Michael byl toho názoru, že komorník nikdy v životě nic takového neřekl, ale vážil si jeho názoru. Bitsy Dockeringová by neměla venčit své zvíře v parku, jestliže je neudrží na vodítku. Bylo to jednoduché. Jestli tu byl někdo směšný, tak ona. „Vaše logika mi připadá zdravá,“ pronesl nahlas.

Komorník přikývl a podal mu suchou košili, kterou si Michael natáhl přes hlavu. „Doufám, že jste viníka přísně napomenul, Vaše Milosti.“

„Troufám si říct, že slečna Dockeringová bude v budoucnu pozornější.“ Přinejmenším, pokud nechá Galahada znovu utéct, snad se aspoň omluví za způsobený rozruch.

Jarrett se napřímil. „Slečna, Vaše Milosti?“

„Ano. Elizabeth Dockeringová. Říkají jí zřejmě Bitsy, což je směšná přezdívka vhodná pro buclaté dítě, což ona není.“ Sklonil hlavu, aby si sám zapnul vestu. „Dost přitažlivá, po pravdě, i když beznadějně rozmazlená a... bezmocná.“ A hubatá, což se ke zbytku hodnocení moc nehodilo, ale protože si nebyl docela jistý, zda ve slovní přestřelce zvítězil, tuhle část vynechal.

„Chápu.“ Komorník si odkašlal. „Přejete si na odpoledne nákrčník a kabát?“

„Ne. Už nikam ne...“

Něco v přízemí bouchlo a rozbilo se za doprovodného zvuku tříštěného skla. Než stihl Michael domluvit, rozlehl se po schodech mužský křik.

„Dobrý bože,“ zamumlal Jarrett.

Michael ho skoro neslyšel, protože se vyřítíl ze svého pokoje a dál chodbou k hlavnímu schodišti. „Hustone!“ hulákal.

Ještě jedno zavřeštění a řinkot dalších padajících věcí. Hnal se po schodech dolů a pak chodbou za zvukem. Jak běžel, přibývali za ním další sloužící. Majordom se přihnul směrem od kuchyně a zastavil smykem, právě když se Michael ocitl v části domu, vyhrazené sloužícím.

„Vaše Milosti! Ten... Kousl Bradleyho!“

Baculatá kuchařka se přehnala kolem majordoma a vrhla se Michaelovi do náručí. „Vražda! On se zbláznil!“

Michael se vyprostil ze sevření paní Fellowesové a předal ji do péče majordoma. Lancelot vypadal jako pošetilý černý ostříhaný keř, ale neměl v sobě ani za mák zloby. Jakmile Michael zahrnul za roh a proklestil si cestu přes spadlý stůl a čajový servis, vkročil do kuchyně.

Bradley stál na širokém pracovním stole, co nejbliž u konce, kolem něj a na podlaze rozmačkané mrkve a vajíčka, zatímco Lancelot se vzpínal na zadních a vrčel na lokaje z druhé strany.

„Vaše Milosti!“ Sluha polkl, jednu ruku omotanou utěrkou, na níž se šířila rudá skvrna. „Já nevím – on se zbláznil! Jenom jsem se shýbl, abych sebral kus hovězího, co shodil na podlahu, a...“

„Klid, Bradley,“ přerušil ho Michael. Vysvětlování může počkat. „Lancelote! Lehni!“

Pudl se spustil na všechny čtyři a sklonil hlavu, aby na Michaela zavrčel. Pak zvíře sebralo kus masa a přehnalo se kolem něj a dál chodbou, doprovázeno dalšími zvuky zpanikařeného domácího personálu. *Zatra-*

ceně. Byl to on, kdo daroval tetě Lancelota před pěti lety, když se vrátil do Londýna, poté co měl přednášku v Prusku, a za celou tu dobu nezažil, že by pudl projevil sebemenší agresivitu. Něco bylo velice špatně.

„Slezte odtud a ať se vám Huston a paní Fellowesová na tu ruku podívají,“ nařídil lokajovi, pak se vydal opět pronásledovat psa.

Za zvuku vískotu a rozbíjených věcí dorazil opět do hlavní chodby a vykročil k zadní části domu. Kromě toho, že ho dopalovalo to lomení rukama a panika, to nedávalo smysl. A jestli se v životě o něčem poučil, pak o tom, že *všechno* dává smysl. Jestliže známý výsledek neodpovídal rovnici, pak byla rovnice chybná. Tato rovnice tedy začínala a končila mladou dámou, která vlastnila pudla téměř identického s Lancelotem.

„Vaše Milosti, pracovna,“ zasípěla služebná právě ve chvíli, kdy si Michael uvědomil, že nezavřel dveře. *Do horoucích pekel.* Nedodržel vlastní pravidla.

Uvnitř se rozbilo něco dalšího a Michael vstoupil do místnosti. Jeho pečivě nashromážděná baňka vodíku byla převržená a rozbitá. Kusy Voltova sloupu ležely v kaluži vody. A jeden z jeho poničených papírů, jeden z těch, které se pokoušel zachránit, se snášel na podlahu ve změti roztrhaných, rozcupovaných papírků.

Zavřel za sebou dveře. Pak rozptýlil pudla pomocí železné destičky, hosené do kouta, skočil po něm a popadl ho za kožený obojek. Zvíře zakňučelo a pokusilo se k němu otočit s vyceněnými zuby, ale Michael držel pevně.

„Galahade,“ pravil co možná velitelským tónem. „Ne.“

Pudl k němu vzhlédl, smutně zakňučel a sedl si.

Tak to je tedy ono. Místo klidného, způsobného Lancelota přišel domů s bláznivým, zuřivým Galaha-

dem. Ano, oba psi byli ostříhaní stejně podle nejnovější módy a byli podobně velcí a *taky* byli oba rozcuhaní a mokří, ale, u všech čertů, společníka tety Mary měl poznat.

„Hustone!“ zavolal Michael a dveře pracovny se pootevřely.

„Vaše Milosti?“

„Potřebuji poslat dopis do domu slečny Elizabeth Dockeringové.“ Zamračil se. „Zřejmě jsme si vyměnili pudly.“

„Ach, díky bohu, Vaše Milosti. Už jsem myslel, že Lancelot dostal hydrofobii. Nebo něco ještě horšího.“

„Vzteklinu,“ opravil ho Michael nepřítomně. „Hydrofobie je jen symptom.“ Vzpamatoval se. „Prosím, zjištěte mi adresu slečny Dockeringové.“

„Pozeptám se, Vaše Milosti.“

Ano, zúčastnil se schůzí parlamentu, jak jeho společenské postavení vyžadovalo, ale společensky měl s takzvaně sobě rovnými jen velmi málo co činit. Byla to banda klepen a prostopášníků a navštěvovat s nimi večírky a slavnostní večere by ho jen připravovalo o čas na experimenty a objevy skutečného významu. Takže ne, neměl zdání, kde Elizabeth Dockeringová sídlí, ani kdo by mohl být její otec. Zato měl jejího psa.

A ona měla jeho. Nebo spíš psa tety Mary. Teta mu svěřila Lancelota a on ji sakra nezklame. Rozhodně ne hned první den, krucinál. Shlédl na psa, jehož stále držel za obojek.

„Budeš se chovat slušně, Galahade. Nenechám si terrorizovat personál a zničit dům jen proto, že tě panička nechá dělat každou čertovinu, co se ti zachce.“

Černý pudl na něj štkl. Michael s povzdechem opustil svou zpustošenou pracovnu, aby našel vodítko. Pes na něm očividně bude muset zůstat, dokud nebude

možné vrátit ho majitelce. Vodíkový hořák bude muset počkat; další věc, za kterou vděčí Bitsy Dockeringové.

Než se posel vrátil do Bromley House, bylo už dlouho po setmění. Galahad spořádal dobrou čtvrtinu hovězího roštěnce a Michael začal uvažovat, zda by si sám nemohl nějakým způsobem opatřit zuřivého psa, který by se dal vycvičit, aby nikoho nepustil k jeho experimentům. Přítomnost tohoto pudla rozhodně udržovala celou domácnost v uctivé vzdálenosti po zbytek dne. S jeho výkonností by to mohlo udělat zázraky.

„Vaše Milosti.“ Huston vstoupil do ranního salonku, kde se Michael s pudlem usadil. „Poslíček odevzdal váš vzkaz, ale slečna Dockeringová zřejmě odešla z domu a má se vrátit až časně ráno.“

„Já ji nepotřebuji,“ prohlásil Michael. „Chci Lancelota.“

„Vyzpovídal jsem poslíčka, Vaše Milosti, a vyrozuměl jsem, že nikdo v Dockeringově domácnosti si netroufá přiblížit se k psovi natolik, aby zjistil, zda jde o Galahada nebo Lancelota. Budeme muset počkat do zítřka.“ Majordom vrhl na Galahada ostražitý pohled. „Co uděláme přes noc s tímhle? Lancelot má lůžko ve východním pokoji, ale mám strach, co by s ním mohla udělat tahle bestie.“

„To já taky. Ani si to nechci zítra zopakovat. Už jsem ztratil půl dne.“ Michael zavřel knihu, vstal a zatahal za vodítko. Galahad vstal, protáhl se a tlumeně zavrčel na Hustona. „Uskladním ho v hudebním salonku,“ rozhodl se. „Ať mu tam Bradley dá misku vody a zbytek mé večere. A požádejte Jarretta, ať za mnou přijde do mé šatny.“

Majordom naklonil hlavu ke straně. „Vy... odcházíte, Vaše Milosti?“

„Jak si vybavuji, slečna Dockeringová navštíví Som-

merasetův ples. Dostal jsem na tu slavnost pozvánku. Půjdu, promluví si s ní a zařídím, aby mi ráno vrátila Lancelota. Pak si může vzít zpátky toho svého démona a mezitím se mi snad podaří dokončit sestavování aparatury pro můj upravený hořák.“

„Samozřejmě, Vaše Milosti.“ Majordom vycouval tak rychle, až málem vypadl ze dveří. „Hned dojdou pro Jarretta.“

Michael opět vyvedl Galahada na zahradu a pak do patra a chodbou k hudebnímu salonku. Tam by pes mohl sežrat fortepiano, jak usoudil, nebo židle, ale jinak tam toho nebylo moc, do čeho by se pudl mohl zakousnout. Od chvíle, kdy vydedukoval jeho totožnost, ho zvíře aspoň poslouchalo, ale nikdo jiný se k němu nechtěl ani přiblížit, tudíž bylo třeba tuhle šlamastyku rychle vyřešit. Rozhodně předtím, než se Lancelot naučí napodobovat mizerné chování tohohle druhého kluka. To byla jedna z několika věcí, o nichž by tetu nerad informoval.

„Už máš plný taneční pořádek?“ chichotala se Anne Caufieldová, když se vrhla mezi lorda a lady Fellowesovy, aby popadla Elizabeth za předloktí.

„Zrovna jsem dorazila,“ culila se Elizabeth. „Dobrotivé nebe, jak má člověk v tomhle návalu tančit? Všichni se budeme muset pohybovat stejným směrem a současně, jako hejno ryb!“

„Já vím! Je to nádhera, vid’?“

„Jsem jen ráda, že jsem ve žlutém, takže když spadnu na zem, někdo si mě snad všimne a neudupou mě.“ Elizabeth se se smíchem zatočila dokolečka, aby zelené a modré korálky na její žluté sukni zajiskřily a zasvítily. Tak velkolepé plesy jako tehle se daly konat

jen v největších mayfairských domech a vévoda a vévodkyně ze Sommersetu se letos překonali – náramná událost už sama o sobě.

Květiny zdobily všechny plochy tanečního sálu i sousedních místností, kdežto každá z desítek svíček ve čtyřech lustrech byla zasazena do držáčku z křišťálového skla, který vrhal jiskry světla na všechny strany. Další šňůry křišťálových slz splývaly dolů ze všech těch gigantických osvětlovacích těles.

Orchestr seděl na balkoně nad tanečním sálem, ověnceným vistářiemi, a lokajové odění v červených a žlutých livrejích roznášeli podnosy obtěžkané sklenkami a sladkostmi. Křesla byla seřazená podél stěn a uskupená kolem dvou krbů, ale většina mladých dam si nesedala – žádná nechtěla být označena za čekanku, zvláště ne omylem.

„Ukaž mi svůj pořádek,“ dožadovala se Anne a předávala jí svůj. „Ach, opravdu jsi sotva dorazila! Jen dva zadané tance! Bitsy, já snad omdlím.“

„Máš zadané jen tři tance, Anne. Neprojdeme se směrem ke stolům se zákusky? Nepochybně neuděláme ani tři kroky, než se na nás slétne takové hejno mladých pánů, až je budeme muset odhánět.“

Anne přikývla a po kulatém obličejí se jí rozlil další nadšený úsměv. Elizabeth si vzala zpátky svůj taneční pořádek, vytáhla z pompadurky tužku a zavěsila se do přítelkyně.

Rodiče už zmizeli v davu, ale neměla pochyb o tom, že ji lord a lady Mardenseaovi nechají dnes večer odkázanou samu na sebe. Nikdy netrpěla nedostatkem tanečních partnerů ani nápadníků, a když už, pak její popularita během druhé společenské sezony oproti první ještě stoupla.

Stálo to velkou námahu, samozřejmě, ale rozezná-

vala slabá místa, mechanismy, podle nichž *haut ton* posuzovala své příslušníky. A čím menší to byla záhada, tím snáz se v tom orientovala. Celou dobu to samozřejmě muselo vypadat naprosto nenuceně.

Do dvou minut už byly všechny kolonky jejího tanečního pořádku vyplněné jmény způsobilých gentlemanů. Chválabohu za tu kartičku, neboť na plesech, jako je tenhle, by nikdy nebyla schopna udržet si přehled o tom, který mladík jí bude partnerem při kterém tanci. Když Geoffrey Hillstead vrátil Anně její taneční pořádek, Elizabeth se usmála. Pokud se velice nemýlila, Geoffrey během příštích několika týdnů požádá Anne o ruku – a podle toho, jak viditelné bylo jeho okouzlení, by si na to klidně vsadila i nějaké peníze.

„Kdo má tvůj první valčík, Bitsy?“ zeptala se Anne. „I když nevím, proč jsi zadala lordu Peterovi ten druhý. Druhý je vždycky paměťihodnější.“

„Každý tanec je docela paměťihodný,“ zavtipkovala, „ačkoli ne vždycky z nejlepších důvodů. Ale první valčík jsem zadala lordu Dantonovi, protože byl první, kdo se zmocnil tužky.“

„To není moc romantické,“ konstatovala přítelkyně. „Začínám si myslet, že ti vůbec nezáleží na žádném z těch mužů, co se ti tak usilovně dvoří.“

Elizabeth se s úsměvem opět zavěsila do Anne. „Rozhodně nejsem do žádného z nich po uši zamilovaná,“ zašeptala a doufala, že přítelkyně pochopí náznak a také ztlumí hlas, „ale pořád je tu možnost, že se zamiluji, když se s tím či oním pánem líp seznámím.“

Anne vzdychla. „Ano, souhlasím. Někteří z nich nedělají při prvním seznámení nijak skvělý dojem. Ale tuhle jsem slyšela, jak sis povídala s Diane. Doufám, že si ve skutečnosti nemyslíš, že manželství je *jen* obchodní záležitost. Ne pro mladé dámy, jako jsme my,

které se nemusí vdávat, aby zabezpečily svou rodinu nebo sebe.“

„Ach Anne. V tomhle směru to není obchod pro nás, ale pořád může být pro muže, který potřebuje příjem naší rodiny, aby měl na své nákrčníky a poníky, nebo tchánovo dobré jméno, které mu zajistí pozvání do nejlepších pánských klubů.“ Pokrčila rameny. „Takže ano, obecně se na tom nějaký obchod nebo výměna vždycky podílí.“

„To může být pravda, Bitsy, ale já mám v úmyslu být blázen do pána, který mě požádá o ruku. Pak už ta obchodní část bude vedlejší.“

To působilo pošetile a současně roztomile, takže se Elizabeth jen usmála, když k nim přiskotačila trojice mladých dam. Někdy litovala, že se na to nedokáže dívat jako Anne Caufieldová. A spokojit se s tím. Vtíravá otázka však přetrvávala – jak má vědět, pokud se zamiluje, že je její láska opěťovaná? Že jeden nebo druhý z nich neukrývá někde, třeba i v maličkém koutečku sebevíc letmé myšlenky, ke sňatku ještě druhý důvod? Nebo i jestli ten důvod vůbec je až sekundární?

I propána. Teď ji začne bolet hlava a nebude celou noc spát bez ohledu na to, kolik za sebou bude mít tance a návštěv a smíchu. Anne na takových věcech nezáleželo, pokud mohla být zamilovaná. Ani Elizabeth by na tom nemělo záležet a měla by být ráda a vděčná, že je její rodina dost zámožná, aby se vůbec mohla takhle trápit. A přesto tu stojí a trápí se.

„Á, právě jsem si uvědomil, v čem je tady problém.“ Lord Peter Cordray vklouzl do kroužku mladých dam. „Byl jsem tamhle.“ Ukázal k hlavní chodbě. „Teď jsem tady, a všechno je v pořádku.“

„Vidím, že dnes večer máte oba rukávy, mylorde,“ poznamenala Florence a všechny se rozesmály.

Lord Peter se také smál, ale vůbec nevypadal pobaveně. Elizabeth mu položila prsty na rameno. „Znovu se omlouvám za Galahada. Zamkla jsem ho za trest do své ložnice jen s nepatrnou večeří.“

Usmál se na ni. „Připadá mi úžasné, jak vy a Galahad můžete být tak blízcí společníci, a přesto povahou tak protikladní. Vyhradila jste mi nějaký valčík?“

Anne se k němu naklonila. „Ach ano. Druhý valčík večera.“

Zvedl jedno obočí a elegantně se před Elizabeth uklonil. „Jsem poctěn. A velmi potěšen.“

Zadávala se na něj. „Vás je snadné potěšit.“

„Nebo je možná směřlejší, protože tu není tvůj strážce,“ nadhodila Annina sestra Alice.

„Z Galahada jde hrůza,“ připustil lord Peter a úsměv mu maličko ztuhl na rtech, „ale dal jsem si za cíl získat ho na svou stranu. Než se nadějete, budou z nás nerozluční přátelé.“

„Vsadím se o deset babek s každým, kdo chce, že Cordray bude do čtrnácti dnů pokousaný.“ Tom Hillstead vytáhl z kapsy kabátu bankovku a zamával jí ve vzduchu.

„Tuhle sázku neberu,“ opáčil Humphrey James. „To je vyhazování peněz.“

„Velmi zábavné.“ Peter se znovu otočil k Elizabeth. „Neměla byste pro mě náhodou dnes večer ještě jeden tanec? Třeba čtverylku?“

„Obávám se, že můj taneční pořádek už je plný. Kdyby se snad nějaký pán nedostavil nebo byl nucen tančit se svou sestrou místo se mnou, budu vás brát jako náhradníka.“

Lord Peter kývl hlavou. „Nepůjčila byste mi na chvíli ten seznam?“

Zasmála se. „Nepůjčila.“

„Aha. No, nemůžete tvrdit, že bych se nesnažil.“

Potom začal první tanec a Elizabeth asi deset minut hopsala s Humphreym Jamesem. Chválabohu rozdělila vévodkyně ze Sommersetu tanečnický do tří skupin, jinak by čekali až do zítřka, než by na ně přišla řada proskotařit špalírem. Elizabeth byla celá zadýchaná, když aplaudovala spolu s davem, pak se vzdálila dřív, než se Humphrey mohl nabídnout, že jí přinese ratafií a musela by si s ním povídat, dokud nezačne další tanec.

Další hodina probíhala pořád stejně, víření a hopsání a úkroky a tleskání, až se jí docela točila hlava a prsty u nohou začínaly bolet. Šlápli ji na ně nejméně čtyřikrát, ale taneční partneři jen dvakrát. V sále už bylo horko k zadušení, příliš mnoho lidí napěchovaných do jednoho prostoru, většina z nich tančila a všichni mluvili a jedli a pili. Byly chvíle, kdy si připadala jako kůže bubnu, otloukaná a rozvibrovaná hlukem.

Otočila se a zamířila ke stolu s občerstvením. Jak proplouvala davem, po její levici se spustil podivný, tlumený šum. Na Sommersetův ples tedy dorazil někdo nečekaný. Možná Princík? Nebo vévoda z Wellingtonu? Jestli to *je* Wellington, otec je tu bude držet celou noc, zatímco bude s vévodou vzpomínat na společné časy v Indii. Chudák mamá.

Úsměv adresovaný uštvanému lokaji jí vysloužil novou sklenici madeiry a trochu si broukala, když se vydala hledat svůj kroužek přítelkyň. Následovat bude valčík s Peterem Cordrayem, pak další venkovský tanec, kotilion pro starší a ještě jedna čtverylka. A pak se bude moci vrátit do rodičovského kočáru a zout si střevíce, chválabohu.

„Slečno Dockeringová.“

Zamžikala, aby zahнала snění o protažených prstech u nohou, a vzhlédla. Na první pohled jí byl vysoký,

pružný pán s hnědými vlasy, jejichž vlny působily roz-
cuchaně a současně přitažlivě, povědomý, byť ho ne-
uměla přesně zařadit, až se jí trochu zatajil dech. Šedý
kabát mu dobře padl, stejně jako módní zelená vesta
s vyšívanými pávy a černé kalhoty. Tmavě hnědé oči,
z nichž jedno se teď maličko přimhouřilo, když ji po-
zoroval zpod klenutého obočí... Ach, *tenhle* pohled
poznávala. Rychle udělala pukrle. „Vaše Milosti.“

„Slečno Dockeringová,“ opakoval vévoda z Worito-
nu s mírnou úklonou.

Co tu, pro všechno na světě, dělá? Od jejího uvedení
do společnosti uplynuly už dva roky a momentálně si
neuměla vybavit jediný večírek z těch, jichž se zúčast-
nila, kde by byl přítomen i on. Zřejmě to tedy vůbec
není náhoda. Jelikož na ni nepřestával hledět a nic ne-
říkal, měla evidentně pochopit situaci zcela samovol-
ně. Inu, *ona* není ta, která by se někam nečekaně do-
stavila a pak se střetla s mladou dámou, která zrovna
prožívá velmi příjemný večer. „Vaše Milosti,“ opako-
vala a zachovala mírný výraz.

„Slečno Dockeringová. Mám u sebe něco, co pat-
ří vám,“ oznámil jasným, hlubokým hlasem. Skupina
dam za jeho zády okamžitě zvedla vějíře a začala mezi
sebou štěbetat.

Dobrotivé nebe. „Takové věci nemůžete říkat,“ za-
syčela.

„Pročpak ne? Vy u sebe také máte něco, co je mi ve-
lice drahé. Ještě jste nerozluštila, co to je?“

Začali hrát valčík a ona ho popadla za ruku, aby
ho odtáhla na taneční parket. „Je mi líto, že se Ga-
lahad příliš obeznámil s vaším psem a že jste spadl
do Serpentine,“ tlumila hlas.

Vévoda se rozhlédl po okolních lidech. „My teď bu-
deme tančit?“

„Ano, budeme, Vaše Milosti,“ odvětila se zaťatými zuby. „Položte mi ruku do pasu. Je to valčík. Znáte kro...“

„Aha.“

Jeho teplá dlaň ji uchopila v pase, dlouhé prsty se vřely její a zčistajasna tančili – správným směrem a správnými kroky. Rozhodně nebyl starý, ale vzhledem k tomu, jak zřídka se vyskytoval na večírcích, neočekávala, že bude obeznalý v čemkoli modernějším než kotilion. „Nemůžete chodit a říkat, že jsme si vyměnili dárky nebo že jsem si získala vaše srdce, pro spásu nebes. Nejsme zasnoubeni.“

Svraštil obočí. „Cože? Moje srdce zůstává v mé hruď. Máte mého psa, slečno Dockeringová, Lancelota. Nebo spíš psa mé tety. Vy jste si toho nevšimla?“

Venčil pudla své tety. Nic to neznamenal, samozřejmě, ale na kratičký okamžik jí to od něj připadalo velice laskavé. „Jste blázen, Vaše Milosti. Nerada to říkám, ale tohle je velice mizerná záminka, pokud se mi chcete... dvořit nebo tak něco.“ Cítila, jak jí do lící stoupá horkost, ačkoli neměla zdání proč. „Nebudu...“

„Lancelot je velice způsobilý pes, který si na povel sedne, lehne a zůstane,“ přerušil ji. „Když jsem se vrátil domů s pudlem, kterého jsem považoval za Lancelota, kousl lokaje, sežral v kuchyni ze stolu steak, který mi připravovali k večeři, a pak se odebral do mé pracovny, kde převrhl baňku plnou plynného vodíku, strhl mi Voltův sloup a rozcupoval poznámky o rozkladu plynného chloru. K jakému závěru byste na základě takových důkazů dospěla?“

Znělo to poněkud povědomě. A když teď nad tím uvažovala, Galahad se choval celé odpoledne a večer vzorně. Příkládala to tomu, že se cítí trapně kvůli té šlamastyce v Hyde Parku, ale když Peggy upustila ve-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy I vévoda má svůj den. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.